

Jack Provily | www.zomooianders.net

Dyslexie, meer dan een taalhandicap

Mijn oom heeft last van dyslexie. In de jaren vijftig wist men niet zo goed raad met hem op school. Hij lette niet op, deed slecht mee en was liever buiten dan binnen de schoolmuren. Over dyslexie was nog weinig bekend. Hij was gewoon geen kind voor school!

In de elektrotechniek ontdekte hij later zijn kwaliteiten en hij bleek creatief in het bedenken van praktische oplossingen. Het ongenoegen over zijn schooltijd bleef echter aan hem knagen. Toen hij arbeidsongeschikt werd verklaard en de kans kreeg zich om te scholen, is hij sociale academie gaan doen. Vanwege zijn moeite met spelling klopte hij bij mij aan om hem de spellingregels te verduidelijken. Ik merkte toen vaak de frustratie bij hem en dat hij door een opleiding wilde bewijzen dat hij meetelde in de maatschappij. Maar die dyslexie! Na het behalen van zijn diploma heb ik hem er nooit meer over gehoord ...

Mijn neef, de zoon van mijn oom, heeft ook last van dyslexie. Toen het met hem op de lagere school niet lukte omdat het leren veel te traag ging, werd hij overgeplaatst naar een LOM-school. Daarna is hij een technische opleiding gaan doen, hij is nu een expert op het gebied van elektronische beveiliging. Hij is creatief in het bedenken van oplossingen, is zeer precies en wordt gevraagd door concurrenten om bij hen te komen werken. Toen ik hem onlangs sprak, merkte hij op dat hij erover dacht om een HBO-opleiding te gaan doen. Want met een diploma tel je pas echt mee ...

Mijn neefje, de kleinzoon van mijn oom, heeft ook last van dyslexie. Tijdens zijn basisschooltijd is hij enorm gesteund door zijn vader en moeder, die zich bewust zijn van zijn 'handicap'. Ze hebben de school aangespoord om hem goed te begeleiden en zijn voortdurend in gesprek gebleven over het welzijn van hun zoon. Want ook met hem gaat het niet zo lekker wat betreft lezen en spelling. Dit schooljaar gaat hij naar het voortgezet onderwijs, met dyslexieverklaring en laptop. Het is een stille jongen met wie ik niet zo'n

Foto: Catorfotografie

goed contact heb. Ik vraag me weleens af of hij de frustraties van zijn opa en vader deelt ...

Drie familieleden die last hebben van dyslexie. Last omdat iedereen op school lijkt te begrijpen wat er staat en hoe je de woorden juist moet schrijven terwijl het jou zo'n moeite kost. Last omdat je achterop raakt. Last omdat je moet oefenen en oefenen, zonder succes. Last omdat alles op school om taal draait. Last omdat je in een maatschappij leeft waarin je schoolopleiding zo'n grote rol speelt. Last omdat je je daardoor zo eenzaam voelt ...

Bovenstaande voorbeelden laten zien dat dyslexie binnen deze drie generaties anders benaderd wordt. Er is inmiddels aandacht voor het probleem en we begrijpen steeds beter hoe we ermee om kunnen gaan. Het is goed dat scholen trachten aan te sluiten bij het dyslectische kind. Meer aandacht voor de gevoelskant is nu de uitdaging. Wat betekent het voor jonge mensen met dyslexie om op te groeien in zo'n talige samenleving? Hoe kunnen we ervoor zorgen dat ook zij weten dat ze de moeite waard zijn en ontdekken wat hun krachten en kwaliteiten zijn? Hoe zorgen we ervoor dat ze niet voortdurend het gevoel hebben dat ze falen?

De eis om cognitief te presteren, om hoge toetsopbrengsten te halen is tegenwoordig zo dwingend, dat ik vrees dat er te weinig geld en tijd beschikbaar zullen zijn om aandacht te besteden aan deze emotionele schaduwzijde van dyslexie. De keuze is aan ons als samenleving: willen we hoge toetsscores of willen we kinderen zich maximaal laten ontwikkelen in hun kracht en kwaliteiten? <